

S Z Á N T Ó D Á N I E L

DORIAN

TÜNDEKARD

ALEXANDRA

2. FEJEZET

A HÁROM NAGY KIRÁLY

Aznap este sokáig fennmaradtak; pislákoló gyertyafény mellett ültek az asztalnál, a csukott ablak alatt, és a múlt ködös világában jártak. A szél időnként megzörgette a fák lombkoronáit odakint, de a vidék csendesnek bizonyult, csupán halk gondolatok susmorogtak a sötétben.

Meryl emlékeiben egy furcsa szerelem elevenedett meg: ember és tünde fogadott örök hűséget egymásnak az Árnyak háborúja után. Akkoriban úgy érezte, hogy a remény a legnagyobb vész idején sem engedi el a kezüket. Boldog mosollyal az arcán Muirgen szikláján üldögélt, és az újszülöttet figyelte; világos haja és szeme szinte beleveszett a tenger kékségébe. Azt gondolta, igazán különleges kis teremtmény, a csomó a kötélen, ami összetartja a széthúzó feleket. Meryl könnyednek és erősnek érezte magát az előtte álló kihívásokhoz, de mostanra bőre elhalványult, arcának mély barázdáiba gond és kilátástalanság itta be magát.

Most ugyanabba a tekintetbe fúrta a pillantását, mint hajdanán. Dorian szeme semmit sem változott, a robajló tenger

feketesége, a felhők fátylai fodrozódtak benne, de volt ott valami más is, mely az idők során lopta be magát a lényébe: dac és riadtság árnyéka öltött formát odalent, a mélyben, a lelkében. És az árnyék most ki akart törni; Meryl látta, hogy mikor Dorian szóra nyitotta a száját, kinyúlt a tünde torkából, és áttetsző karjaival felé kapott.

– Azt mondtad az előbb, hogy a holtak seregét a hiedelmek szerint csakis a legerősebb varázslat képes életre kelteni. Aztán azt is mondtad, úgy hitted, ez a varázs már nem létezik, elpusztult, az Árnyak háborújában végleg odaveszett. Sárkányokról is beszéltél, hogy velük együtt temették el, és hogy rám nagy feladat hárul a jövőben. De milyen nagy feladatról beszélsz, Meryl? Félek tőle, hogy nem értem...

– Sajnálom, ha túl szerteágazó voltam – felelte az író-tünde. – Súlyos tények birtokába jutottam, amelyek még engem is őszintén ámulatba ejtettek. Óriási veszély leselkedik rád, Dorian; jobb lenne, ha mihamarabb útnak indulnál, de tartozom neked a teljes igazság magyarázatával.

– Miféle igazsággal?

– A múltadról és az Árnyak háborújáról. De most csak figyelj, és ígérem, hamarosan mindent megértesz.

Szóval az Árnyak háborúja kezdetén a törpök, az emberek és a tündék összefogtak a Gonosz ellen, és az Élet Fája előtt ígéretet tettek, hogy együttes erővel harcolnak a világ szabadságáért. A törpöktől Petram király, az emberektől Huarwar király, a tündéktől Legyőzhetetlen Egan vezette seregeinket, és mindent megtettek, hogy visszaszorítsák a Zorakk-hegység mögül támadó sötétséget. A túlerő azonban felemésztette törekvéseinket, és mélységes fájdalomunkra Egan csapdába esett

a háború kezdetén. *Maman*, az árnyak gonosz vezére bekerítette a legnagyobb tünde harcosokat Sziromvölgyben, az I. trikhai ütközetben, majd egyenként lemészárolta őket, de Egan és közvetlen testőrsége bámulatba ejtő elszántsággal küzdött a csatatéren. Amikor szembekerültek egymással, a világ mély lélegzetet vett, az eső jéggé dermedt, tűz pattogott az égen. Egan és *Maman* küzdelméhez fogható a lakott világ még nem tapasztalt; habár az Árnyvezér erősebb volt, sötét varázslat táplálta, Egan az emberek, törpök és tündék védelméért állt ki a Gonosszal, és úgy tűnik, ez különleges mágiával ruházta fel: sokáig talpon maradt, és akadtak olyan pillanatok, mikor majdnem a maga oldalára billentette a küzdelmet, de a trikhaiok megzavarták, közbeavatkoztak, és a pirkadat érkezére halálos seb szántotta végig a testét. Életének utolsó pillanatában arra még képes volt, hogy magával vigye a legerősebbet: *Maman* elbukott, és ezzel felcsillant az ellenállás reménye.

A halála tehát nem volt hiábavaló, ugyanakkor nagy veszteség volt az Ellenállóknak. Volt azonban egy olyan történés, amelyről alig néhányan tudtak: a harcok előtt, amikor a három faj nagy királya – Petram, a törpkirály, Huarwar, az emberkirály és Egan, a tünde király – szövetségre lépett, a bölcsek arra a vélekedésre jutottak, hogy túl nagy kockázat lenne rájuk bízni minden reményünket, így felkérték egy mágust, akit Cardennek hívtak, hogy óvja meg az erejüket az utókornak arra az esetre, ha elbuknának. Carden boldogan teljesítette a bölcsek óhaját: hosszú nappalokon és éjszakákon át kántált; öblös hangja beleveszett a folyó morájába, kért és könyörgött, ígért és meghunyászkodott, istenekhez szólt és énekelt, míg

végül a hetedik napon mennydörgés rázta meg a lakott világot. Ekkor a villámok között egy mágikus tárgy pottyant a földre, Carden kezeibe: ez lett az Árnyak Kardja.

– Csodálatos történet – mondta Dorian elképedve. Ezt követően hosszú ideig csend töltötte meg a helyiséget.